

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. března 2021 v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hodouška a soudců JUDr. Michaely Pařízkové a JUDr. Martina Zelenky odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a poškozeného [jméno] [příjmení] proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11.12. 2020 č. j. 97 T 8/2020 – 730 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání poškozeného [jméno] [příjmení] napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o náhradě nemajetkové újmy v penězích ohledně poškozeného [jméno] [příjmení].

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. písm. b) tr. ř. se znovurozhodu je tak, že obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], t. č. ve vazbě ve věznici Praha 4 - [příjmení]

je povinen

podle § 228 odst. 1 tr. ř. nahradit nemajetkovou újmu v penězích poškozenému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], bytem [adresa], ve výši 361.657 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozený [jméno] [příjmení] se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným pokusem zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 2 tr. zákoníku, kterého se

dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil stručně řečeno tak, že dne [datum] kolem 13,55 hodin v [obec] – [část obce], ulice [ulice], v přízemí rodinného domu [adresa] po předchozím plánování, zejména obstarání si jatečního přístroje, střílil tímto přístrojem do levého spánku poškozeného [jméno] [příjmení], svého nevlastního otce, následně jej opakovaně řezal nožem na rukou, a použil proti němu elektrický paralyzér, načež poškozeného v garáži zamkl.

2. Krajský soud uložil obžalovanému za shora uvedený zločin podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání třinácti a půl roku, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále mu podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložil trest propadnutí věcí, které ke spáchání činu použil, tedy jatečního přístroje zn. Andreg, zavíracího nože Smith&Wesson, typu S.W.A.T., a UZI paralyzéro.

3. O náhradě škody, resp. nemajetkové újmy rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil obžalovanému povinnost zaplatit poškozenému [jméno] [příjmení] částku 161.657 Kč (bolestné) a podle § 229 odst. 2 tr. ř. tohoto poškozeného se zbytkem jeho nároku odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně přiznal částku 70.545 Kč.

4. Proti rozsudku podal odvolání obžalovaný a poškozený [jméno] [příjmení]. Obě odvolání jsou podána v zákonné lhůtě.

5. Obžalovaný podává odvolání proti výroku o vině a trestu odnětí svobody, když výroky o trestu propadnutí věcí a náhradové povinnosti nenapadá. Je však toho názoru, že krajský soud nezjistil správně skutkový děj, nerespektoval zásadu presumpce neviny, volného hodnocení důkazů, zásadu „in dubio pro reo“ (tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného) a porušil právo na spravedlivý proces.

6. Odvolání nepopírá, že obžalovaný způsobil středně těžké zranění poškozenému, k čemuž se i doznal, ale zranění byla vyhodnocena jako ta, která neohrožovala poškozeného na životě. Podle odvolání tak vše, co jde nad rámec středně těžkých zranění, jsou pouhé spekulace. Obžalovaný poškozeného pouze zranil, a má dokonce za to, že ohledně rány z jateční pistole lze hovořit pouze při úvaze o trestném činu ublížení na zdraví z nedbalosti. Odvolání setrvává na tom, že obžalovaný chtěl poškozeného pouze postrašit, čemuž dle jeho názoru odpovídá i skutečnost, že rána se nacházela ještě v přední části spánku. Situace dále gradovala, a pod vlivem určitého afektu přistoupil obžalovaný k řezání poškozeného, ale je třeba opět zvážit, že nevedlo k žádným závažným zraněním. Zde by se dle odvolání mohlo jednat pouze o těžké ublížení na zdraví ve smyslu § 145 tr. zákoníku. Rána taserem (tj. elektrickým paralyzérem) již byla zcela zbytečná, opravdu pouze ze vzteku, jak uvádí odvolání, a nemohla vést k žádnému ohrožení zdraví.

7. Odvolání pokračuje v podstatě úvahou, že pokud by obžalovaný chtěl poškozeného zavraždit, tak by tak učinit mohl, poškozený byl obžalovanému zcela vystaven a v zásadě se ani nebránil.

8. Nebylo dle odvolání postaveno najisto, že by obžalovaný cokoli plánoval, že by cokoli rozvážil, dokonce odvolání zmiňuje judikaturu (R 49/2013) v tom smyslu, že při plánování pachatel přemýšlí i o tom, co bude dále, co udělá s poškozeným a se sebou.

9. Dále je zmiňováno, že nebylo prokázáno, že se ze strany obžalovaného jednalo o přinesený nůž, ale o nůž, který se v garáži již nacházel, a je navrhováno provést důkaz tímto nožem. Obžalovaný pak vysvětluje i důvody, proč měl v kapse taser - a to z toho důvodu, že v předmětné lokalitě, když jde ven, tak jde o čtvrti s vysokou mírou kriminality, a proto není nic divného mít takový prostředek u sebe. Jsou dále zpochybňovány i závěry ohledně nasazení rukavic obžalovaným. Tvzení poškozeného, že to mohl obžalovaný udělat kvůli majetku, je třeba dle odvolání odmítnout jako zcela nelogické, zvláště za situace, kdy poškozený tvrdí, že obžalovaný věděl, že mu chce dům odkázat.

10. Při úvaze o trestu je odvolání pak názoru, že by měl být ukládán trest podle trestného činu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, když v takovém případě je sazba od 3 do 10 let. Odvolání

se dále zabývá polehčujícími okolnostmi, kdy uvádí, že obžalovaný je dosud zcela bezúhonný, a spáchal čin do jisté míry za okolností na něm nezávislých, což spatřuje v tom, že měl velmi nemocnou matku, o kterou se poškozený nestaral. Obžalovaný pak dle odvolání spáchal čin v silném rozrušení, ze soucitu a z nedostatku životních zkušeností, pod vlivem tíživých osobních a rodinných poměrů, které si sám nezpůsobil. Je uvedeno též to, že obžalovaný se do jisté míry k trestnému činu, resp. ke skutku doznal a napomáhal při objasňování věci, omluvil se poškozenému, lituje toho, co udělal. Pokud by byl ukládán trest za pokus trestného činu vraždy, je odvolání toho názoru, že jsou dány podmínky pro mimořádné snížení trestu pod dolní hranici, ve smyslu § 58 odst. 1, 6 tr. zákoníku, kdy je třeba si uvědomit, že by šlo pouze o pokus.

11. Stran náhradové povinnosti u veřejného zasedání o odvolání obhájce předložil svou korespondenci s poškozenou [příjmení] zdravotní pojišťovnou – tento navrhovaný důkaz vrchní soud pro zjevnou nadbytečnost odmítl, neboť z něj zjevně žádné konkrétní výstupy nejsou, a dále obhájce s obžalovaným deklaroval, že na náhradové povinnosti obžalovaný zaplatil již částku 3.000 Kč, což však nebylo žádným dalším hodnověrným způsobem potvrzeno. Odvolání poškozeného [jméno] [příjmení] pak navrhl jako nedůvodné zamítnout.

12. Poškozený podal odvolání proti výroku o náhradě nemajetkové újmy týkající se jeho osoby. Za správnou shledává částku 161.657 Kč jako náhradu za bolestné, za ztížení společenského uplatnění navrhuje přiznat částku 2.000.000 Kč, a dále částku 200.000 Kč jako náhradu další nemateriální újmy. V odvolání deklaroval výši ztížení společenského uplatnění blíže vyčíslit následně dodaným znaleckým posudkem. Ohledně částky 200.000 Kč argumentuje, že je třeba odškodnit i určitou míru nepohodlí, stresu či obtíží spojených s utrpenou zdravotní újmou. Duševní útrapy ve smyslu § 2956 občanského zákoníku (dále jen o. z.) jsou jisté i kategorií uvedenou v ustanovení § 2958 o. z., a odkazuje v tomto směru jednak na text připojení poškozeného, jednak na závěrečnou řeč zmocněnce u hlavního líčení.

13. V den konání veřejného zasedání byl doručen přípis zmocněnce, v němž redukuje částku za ztížení společenského uplatnění na částku 511.333 Kč, k čemuž přikládá znalecký posudek MUDr. [jméno] [příjmení]. Pro úplnost již na tomto místě vrchní soud uvádí, že důkaz tímto znaleckým posudkem nemohl provést, protože znalkyně (vzhledem k časovým konsekvencím) samozřejmě nebyla k dispozici, a obžalovaný nedal souhlas se čtením znaleckého posudku, když před konáním veřejného zasedání a po určitou dobu veřejného zasedání (při podávání zprávy o stavu věci) byl posudek poskytnut obhájci obžalovaného a státnímu zástupci.

14. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

15. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům. Na odůvodnění napadeného rozsudku lze proto – až na změny provedené odvolacím soudem stran výroku o náhradové povinnosti - více méně odkázat, a v reakci na odvolání a jako prezentaci názorů odvolacího soudu uvést následující.

16. Po provedeném řízení lze především konstatovat, že odvolání obžalovaného je v podstatě kopií jeho obhajoby u hlavního líčení, prakticky žádné nové argumenty sneseny nejsou, což vrchní soud uvádí nejprve z toho důvodu, že s obhajovacími námitkami obžalovaného se skutečně odpovídajícím způsobem vypořádal soud prvního stupně.

17. Tvzení odvolání, že soud se obhajobou obžalovaného příliš nezabýval, neodpovídá obsahu spisového materiálu, resp. tedy napadenému rozsudku. V té souvislosti je pro vrchní soud také poněkud nepochopitelným, když je odvoláním soudu prvního stupně vytýkáno, že porušil zásadu volného hodnocení důkazů.

18. [příjmení] hodnocení důkazů v trestním řízení je jednou ze základních zásad tr. řízení, která se uplatňuje v procesu dokazování, konkrétně při hodnocení důkazů (důkazy v tr. řízení). Jím se rozumí závěrečná fáze dokazování spočívající v myšlenkové činnosti orgánů činných v tr. řízení, kterou tyto orgány přisuzují získanému důkazu určitou hodnotu, pokud jde o jeho závažnost, zákonnost a pravdivost, a to na základě analýzy a syntézy, indukce a dedukce, pravidel formální i dialektické logiky a dalších postupů. Závažností důkazu je jeho upotřebitelnost pro zjištění skutkového stavu věci v tr. řízení; vypovídá tedy o tom, do jaké míry důkaz vzhledem ke svému obsahu poskytuje přímé nebo nepřímé poznatky o předmětu dokazování. Zákonností důkazu se rozumí zjištění, zda byl získán z pramene, který stanoví nebo připouští zákon, zda byl opatřen a proveden příslušným orgánem činným v tr. řízení (popř. procesní stranou opatřen podle § 89 odst. 2 tr.ř. nebo proveden podle § 215 odst. 2 tr.ř.), zda se tak stalo v odpovídajícím stadiu tohoto řízení a takovým postupem, který je v souladu s právními předpisy, a zda se týká předmětu dokazování. Pravdivost důkazu vyjadřuje, které závažné okolnosti, o nichž důkaz podává zprávu, lze považovat za existující a dokázané v souladu se skutečností; míra pravdivosti důkazu určuje zároveň jeho věrohodnost. Hodnocení důkazu určuje jeho důkazní moc. Provádí se zhodnocení každého jednotlivého důkazu i jejich souhrnu, a to volně podle vnitřního přesvědčení orgánu činného v tr. řízení, který provádí dokazování, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 tr.ř.). Hodnocení důkazů provádí nezávisle každý orgán činný v tr. řízení, před nímž řízení právě probíhá. Výsledkem hodnocení důkazů je stanovení skutkového podkladu pro rozhodnutí orgánu činného v tr. řízení (skutkový stav věci v tr. řízení) nebo pro jeho jiný postup. Jde-li o rozhodnutí, projeví se hodnocení důkazů v jeho odůvodnění (§ 125 odst. 1, § 134 odst. 2 tr.ř.). V. neznamená libovůli, ale vyjadřuje to, že zákon kromě vymezení pravidel pro vytváření vnitřního přesvědčení nestanoví závazné směrnice, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání dokazované skutečnosti a o určení důkazní síly jednotlivého důkazu. Opakem V. je zákonná teorie důkazní ukládající soudu povinnost pokládat určitou skutečnost za prokázanou, pokud ji potvrzoval zákonem stanovený důkaz, nebo naopak pokládat určitou skutečnost za neprokázanou, pokud ji nepotvrzoval zákonem stanovený druh důkazu (viz Právní slovník, 3. Vydání, 2009, JUDr. [jméno] [příjmení]).

19. Jak je tedy ze shora uvedeného zřejmé, zásada volného hodnocení důkazů je výlučnou doménou orgánů činných v trestním řízení, které ve věci rozhodují – nejčastěji pak samozřejmě soudů, a je nepochybnou součástí nezávislosti soudců, proto obhajobě naprosto nepřisluší mít námitky proti tomu, že soud tuto zásadu používá. Pokud dospěje k jiným závěrům a názorům, než obhajoba, pak to pro obhajobu možná není výhodné, ale zároveň jde ze strany soudu o naprosto zákonný postup.

20. Soud prvního stupně se pak obhajobou obžalovaného podrobně zabýval, a hodnotil její věrohodnost dle všech dostupných důkazů. [ulice] soud by v podstatě mohl na odůvodnění napadeného rozsudku takřka ve všech bodech odkázat, neboť se s nimi ztotožňuje. Vyjádří se dále proto pouze k některým skutečnostem, protože není úkolem odvolacího rozhodnutí znovu hodnotit jednotlivé důkazy, když navíc s jejich způsobem hodnocení odvolací soud souhlasí.

21. Je tedy samozřejmě nepochybné, že veškerého násilného jednání vůči poškozenému se dopustil obžalovaný, což ostatně doznává i on sám. To, že se jednalo o připravovanou trestnou činnost, je mimo jiné zřejmé z té skutečnosti, že si obžalovaný s předstihem opatřil jateční přístroj. K tomu lze dodat, že pokud by si obžalovaný pořizoval jateční přístroj proto, aby poškozeného vystrašil, pak by se jednalo skutečně o mimořádně složitý, nelogický a prazvláštní způsob vystrašení, když by obžalovaný musel vynaložit námahu a speciálně pro ten účel nakupovat jateční přístroj – pro realizaci postrašení poškozeného jde o krok zcela nepochopitelný a relativně složitý a namáhavý.

22. Když by vrchní soud pominul shora uvedený důvod, který je sám o sobě naprosto nevěrohodný, pak je třeba konstatovat, že obecně u obžalovaného nebyl absolutně žádný důvod, aby si jateční přístroj obstarával – k ničemu jej nepotřeboval, nikomu jej neslíbil, nepotřeboval půjčit apod. Rovněž tak se nejedná o klasickou pistoli, a to ani vzhledem, aby s ní event. poškozenému hrozil. Pohrozit mu mohl čímkoli jiným, jakýmkoli jiným nástrojem, který by doma našel, jakož i „prostým“ slovním vyjádřením.

23. Vzhledem ovšem k tomu, jakým způsobem a za jakých okolností obžalovaný jateční přístroj vůči poškozenému použil, je zřejmé, že si jej pořídil právě za tímto účelem. Obžalovaný pak (ostatně jako většina běžné dospělé populace) věděl, co to jateční přístroj je, a při své slušné inteligenci musel nejméně vědět, že jestliže střílí jateční pistolí poškozeného do hlavy, může jej i usmrtit, neboť jde o přístroj s velkou výkonností, kterým se porážejí i větší domácí zvířata. Muselo mu být tedy jasné, že při použití této jateční pistole vůči člověku mohou být následky daleko horší, než při použití na větší hospodářské zvíře.

24. Vzhledem k průběhu celého skutkového děje nelze obžalovanému uvěřit, že rána vyšla z jatečního přístroje náhodou, resp. dříve, než měl v úmyslu. Vzhledem k možnosti vysunutí trnu přístroje na 48 mm je evidentní, že přístroj musel být k hlavě poškozeného téměř přiložen, a dle znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství místo, kdy by již trn mohl vniknout do mozku poškozeného (což by jednoznačně mělo smrtelný následek) byl od skutečného místa zásahu vzdálen cca 1 cm. Takovýchto podrobností, resp. vědomostí si obžalovaný nemohl být vědom, a lze tak skutečně věrohodně, bez toho, aby byl takový názor označen za spekulaci, uzavřít, že i použitím jatečního přístroje mohl poškozeného usmrtit. A vrchní soud připomíná, že samozřejmě nelze a není důvodu odhlédnout od výpovědi poškozeného, že jej obžalovaný napadl zcela nečekaně a poškozený vůbec nevěděl jakým způsobem.

25. Dále, pokud by se skutečně jednalo o omyl, pak by obžalovaný ihned musel oslovit poškozeného, omluvit se mu, zavolat mu rychlou lékařskou pomoc, s velkou pravděpodobností by musel takovou nehodu ihned oznámit i své matce, neboť by přirozeně musel být zcela šokován tím, že chtěl poškozeného pouze postrašit a vystřelit mu u hlavy, ale omylem jej zasáhl. Přitom vzhled poškozeného musel být identický či velice podobný tomu, který je zachycen na č.l. 349 spisu (fotografie silně zakrvácené levé části hlavy poškozeného, s černě zabarveným spánkem).

26. Nic z toho obžalovaný neučinil, naopak, chopil se nože, poškozeného povalil ze židle, a začal mu řezat zápěstí opakovanými řezy (a to nikoli pouze např. dvěma), a poškozenému způsobil i hluboké rány na zápěstí. Vyjádření odvolání, že „situace dále gradovala, a pod vlivem určitého afektu přistoupil obžalovaný k řezání poškozeného.“, je z tohoto hlediska naprosto nepochopitelné, není zřejmé, jaká „situace“ by měla gradovat a jak, když obžalovaný již „postrašil“ poškozeného zásahem z jatečního přístroje, po kterém byl poškozený do značné míry paralyzován, nemohl se obžalovanému nijak bránit. Další vyjádření obžalovaného, že poté poškozenému „nechtěně párkrát přešel po rukách nožem“, pouze dokumentuje naprostou nevěrohodnost výpovědi obžalovaného stran jistých skutečností, majících vztah ovšem zejména k subjektivní stránce trestné činnosti. Na dovršení onoho „nechtěného“ napadení použil obžalovaný vůči poškozenému taser, přičemž nebyl vůbec žádný důvod, aby jej měl při sobě, neboť, jak je zřejmé i z jeho výpovědi, se nikam ven jít nechystal.

27. Pokud jde ještě o obžalovaným použitý nůž, tak poškozený jej identifikoval jako útočnou zbraň, obžalovaný ovšem též (nůž na foto [číslo] na č.l. 391 spisu), takže vrchní soud naprosto neshledává důvod, proč provádět doplnění dokazování navrhané v odvolání. Krajský soud se potom touto problematikou také zabýval a učinil jednoznačné věrohodné závěry.

28. Dlužno říci, že pravý důvod napadení poškozeného zůstal neobjasněn, resp. za důvod lze jistě označit vyjádření obžalovaného směrem k poškozenému, v podstatě jako pomstu za jeho chování ke své manželce, tedy matce obžalovaného.

29. Dále nelze nic jiného, než souhlasit se závěry soudu prvního stupně, pokud jde o úmysl obžalovaného poškozeného usmrtit, jak se částečně vrchní soud také již shora vyjádřil. To, že poškozený nebyl zcela bezprostředně v ohrožení života, na právní kvalifikaci nemůže mít vliv, neboť se tak nestalo skutečně pouhou náhodou. Byť každé přirovnání pokulhává, pak při logice argumentů odvolání by případ, kdy např. pachatel shodí jiného z vysoké skály, a u dotyčné osoby dojde shodou okolností pouze ke zlomeninám nohou, musel být patrně také posouzen toliko v intencích ublížení na zdraví, což je samozřejmě nesmysl.

30. Obžalovaný použil masivní zbraň – jateční přístroj na porážení zvířat s hmotností i nad 550 kg, takže mu muselo být zřejmé, že při útoku takovouto zbraní na osobu, navíc do hlavy, konkrétně spánku, může dojít i ke smrti poškozeného. Jak již bylo uvedeno, okolnost, že se nejednalo o omyl, je potvrzena veškerým dalším jednáním obžalovaného.

31. Dále použil obžalovaný nůž, a to nůž v podstatě útočný, resp., bojový“, o čemž svědčí i jeho název, když S.W.A.T. jsou pohotovostní oddíly americké policie. Nešlo o žádná zanedbatelná zranění, ale i o hluboké rány na zápěstí poškozeného, kdy lze bez jakýchkoli pochybností opět konstatovat, že nezasažení důležitých cév bylo vzhledem k utrpeným poraněním pouhou náhodou, a jejich zasažení by také nepochybně již samo o sobě mohlo vést k ohrožení života poškozeného.

32. Své jednání pak obžalovaný (ještě po použití taseru do zad poškozeného) zakončil tím, že z garáže odešel a poškozeného v ní zamkl.

33. Je třeba si uvědomit, že celá událost byla odhalena pouze díky svědkyním [příjmení], které při procházce slyšely zvenku volání poškozeného o pomoc, a zavolaly telefonicky policii. Na tuto událost (neboť v domě obžalovaného bylo otevřené okno, takže jistě bylo slyšet), reagovala matka obžalovaného i obžalovaný, když vyhlédli z okna a ptali se, co se děje.

34. Uvedené okolnosti, včetně následujících, zachycené svědeckými výpověďmi, dávají celkem jednoznačný obraz o tom, že matka obžalovaného nejméně věděla o tom, co se stalo – a o obžalovaném nemluvě. Přesto jejich následné jednání bylo, jako že jsou velmi překvapeni a jednali v tom smyslu, že si poškozený něco musel sám udělat, způsobit.

35. Pokud tedy odvolání mimo jiné pochybuje o plánovitosti jednání obžalovaného (co bude dále, co udělá s poškozeným), pak vzhledem k obsahu spisového materiálu se jistě nabízí možnost, že poškozený by byl posléze nalezen (samozřejmě mrtvý, protože neposkytnutí lékařské pomoci při zraněních, která utrpěl, by po delší době jeho život jistě ohrozit mohla) se zraněními, která by si ostatně, mohl způsobit sám“ – a on sám by se k věci již vyjádřit nemohl. Velmi výmluvná je v tomto směru mimo jiné i věta obžalovaného z výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení], že při otevírání dveří u garáže obžalovaný pronesl: „Tak už to prasklo“, jakož i skutečnost, že schovával svůj zraněný prst.

36. [ulice] soud tak uzavírá, že krajský soud nepochybil, když uznal obžalovaného vinným z pokusu zločinu vraždy po předchozím uvážení podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 2 tr. zákoníku.

37. Pokud jde o uložený trest v trvání třinácti a půl roku, byl uložen ještě poměrně hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby, která má rozpětí od dvanácti do dvaceti let. Z rozsudku je zřejmé, že soud přihlédl k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, i k tomu, že ukládal trest za pokus. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že se jednalo o jednání připravované delší dobu (objednání jatečního přístroje) poškozený byl napaden brutálním způsobem v podstatě dvěma potenciálně smrtelnými mechanismy, a jednalo se o osobu obžalovanému blízkou, do té míry, že on považoval obžalovaného za svého syna, a obžalovaný se tak po jistou dobu také cítil.

38. Jednání z obžalovaným proklamovaného důvodu špatného chování poškozeného k matce obžalovaného by snad mohlo být pochopitelné při náhlém vzplanutí myslí, avšak o to v daném případě nešlo. [příjmení] bene svědci z okolí bydliště těchto osob rozhodně nepotvrdili odsudky obžalovaného směrem k poškozenému ohledně jeho vzhledu, chování, různých činností apod.

39. Trest odnětí svobody v trvání třinácti a půl roku je tak trestem zcela odpovídajícím, když o mimořádném snížení trestu pod dolní hranici nelze vzhledem k absenci příslušných zákonných podmínek vůbec uvažovat. Podle běžných zákonných podmínek byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

40. Ani proti trestu propadnutí věci nelze ničeho namítat, což ostatně obžalovaný odvoláním ani nenapadá.

41. Stejně tak zůstal nezměněn ani nenapadený výrok o náhradové povinnosti obžalovaného stran Vojenské zdravotní pojišťovny.

42. Pokud jde o nároky uplatněné poškozeným [jméno] [příjmení], pak vrchní soud konstatuje, že částku 161.657 Kč jako náhradu bolestného přiznal krajský soud na základě znaleckého posudku zcela oprávněně.

43. Ohledně částky 2.000.000 Kč za ztížení společenského uplatnění, redukovanou na částku 511.333 Kč doplněním připojení poškozeného ze dne 2. 3. 2021 lze uvést, že na základě znaleckého posudku vypracovaného ke dni [datum] znalkyní [příjmení] [jméno] [příjmení] by patrně byly dány podmínky i pro přiznání takového nároku v požadované výši. Avšak vzhledem k tomu, že jak přípis zmocněnce poškozeného, tak znalecký posudek byly soudu doručeny v den konání veřejného zasedání (tj. 2. 3. 2021), pak samozřejmě již nemohla být znalkyně předvolána k výslechu, a obžalovaný neudělil souhlas se čtením předmětného znaleckého posudku. Znalecký posudek tak nemohl být jako důkaz proveden.

44. Provedení znaleckého posudku by tak vyžadovalo předvolání znalkyně a odročení veřejného zasedání. Vzhledem k tomu, že jde o vazební věc, a doménou trestního řízení je rozhodování o vině a trestu, odvolací soud v rámci rychlosti řízení ve vazebních věcech znalecký posudek neprováděl (neboť tedy nemohl), a neměl tím ale ani důkazní základ pro přiznání požadované částky 511.333 Kč.

45. Ohledně částky 200.000 Kč jako částky za další nemateriální újmu (zejména tedy duševní útrapy) měl vrchní soud mimo jiné k dispozici i, „Prohlášení oběti o dopadu trestného činu na její život“, ze kterého je psychický stav poškozeného celkem zřejmý. Odpovídající znění ohledně duševních útrap měl ovšem zmocněnec poškozeného i v závěrečné řeči u hlavního líčení. Krajský soud měl proto tomuto návrhu vyhovět a částku 200.000 Kč poškozenému přiznat, když rozhodně nejde o částku přemrštěnou. Vrchní soud toto pochybení napravil a poškozenému částku 200.000 Kč za duševní útrapy přiznal.

46. Se zbytkem nároku (nyní tedy částkou 511.333 Kč) byl poškozený podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

47. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen. Odvolání obžalovaného, jak je zřejmé ze shora uvedeného odůvodnění, je nedůvodné, a jako takové bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 2. března 2021

JUDr. Michal Hodoušek
předseda senátu